

jo dog være et ganske overordentligt Tilfælde, hvor en Panteret for et Mars Præmie, efter kongelige Skatter og Communalafgifter, ikke skulde kunne give Sikkerhed nok. Brandforsikringen selv vilde maaskee ogsaa komme i mange Forlegenheder, naar den skulde henvende sig til flere Panthavere; en Panteobligation kunde jo desuden være gaaet over i andre Hænder, og Foreningen saaledes maaskee ikke engang vide, hvem den skulde henvende sig til. Jeg troer derfor, at det er rigtigt, at Forholdet vedbliver at være som under den nærværende Tilstand, hvorefter den Brandforsikrede ikke kan udslettes paa Grund af Contingent-Resiance. Mit tredje Forslag, som den ærede Ordfører skænkede sit Bifald, gaaer ud paa, at Brandhjelpen ikke bør afbenyttes til Andet end til de afbrændte Bygningers Gjenopfoelse. Jeg troer nemlig, at det er en stor Betryggelse for Panthavere i Landeiendomme, at de ikke ere udsatte for, i Tilfælde af, at Bygningerne brænde, at Forberne da henligge øde, og navnlig Driften i længere Tid forsamles og saaledes Pantet forringes. Det forekommer mig ogsaa, at flere Hensyn, navnlig at Landbolovgivningen kræver, at der skal være tilstrækkelige Bygninger paa Jorden, gjøre det tilraadeligt, at man ikke slapper Baandene mere end høist nødvendigt. Jeg har derfor foreslaaet, at Undtagelse herfra kun kan indrømmes af Bestyrelsen, naar der ingen Pantegjæld hviler paa Bygningerne, eller Panthaveren har meddeelt sit Samtykke dertil, og det bifaldes af Indenrigsministeren, som jo er Den, der har Landbointeresserne at varetage og har at passe, at ikke ved en saadan forandret Benyttelse af Brandhjelpen nogen Jordlod bliver ledig for Bygninger, som burde findes derpaa, og som Lovgivningen udtrykkeligt i mangfoldige Tilfælde har foreskrevet skulde være der, for at ikke en Ildbrand skal blive benyttet til at overtræde de herhenhørende Lovbestemmelser. — Det fjerde Forslag er aldeles formelt og følger af sig selv. Det femte er af ringe Betydning. Jeg har troet, at det var rigtigt at have en Bestemmelse, hvorefter der ikke skal svares Afgift til Justitsfondet for disse Panteattester. Det er simplere, da man derved undgaaer det Regnskab over Tiirskillingen, som man ellers

vilde have, naar der skulde deraf beregnes $\frac{1}{5}$ til Indtægt for Justitsfondet, og jeg haaber ogsaa, at vi med Hensyn til Sportlerne, snart skulde komme til at blive aldeles frie for denne Brødbæling af Gehyrer. — Det sjette Forslag er ganske vist ikke af nogen videre Vigtighed. Kun forsaavidt mit Forslag, under Nr. 3 bliver vedtaget, kunde der ogsaa være Anledning til at indrømme, at der ogsaa kunde i det Siemed gives Panteattester for nebsat Betaling. Det er mig forøvrigt ligegyldigt, hvad enten man gaaer ind paa det eller ikke. — Mit syvende Forslag er kun en Redactionsforandring, som ikke behøver Forklaring. Jeg troer, at det tydeligere udtrykker Meningen end Ordene i Forslaget.

Justitsministeren: Jeg kan ikke Andet end finde det ganske naturligt, at der hos Udvalget har reist sig Betænkeligheder med Hensyn til det foreliggende Regjeringsudkast, at man har troet, det kunde føre ikke uvæsentlige Ulemper med sig, og at det ikke var i fuldkommen god Harmoni med hele den Stilling, som den lovgivende Magt maatte indtage, navnlig naar hensees til de Forandringer, som tilsigtes ved samme, saavel i Relation til de administrerende Myndigheder som ogsaa med Hensyn til, at der derved skulde overlades Repræsentantskabet fri Myndighed til at træffe de Forandringer, som det maatte ansee fornødne, navnlig i Bestemmelserne i Forordningen 29de Februar 1792 og de senere Love og Anordninger, som knyttede sig dertil. Jeg siger, jeg finder det ganske naturligt, fordi det jo ikke lader sig nægte, at de Udtryk, hvori Regjeringsudkastet er affattet, ere særdeles ample, ere saa almindelige, at det ved første Diekast kunde synes, som om de i sig selv kunde afgive Rikden til en vis Vilkaarlighed og Ubundenhed i Anvendelsen, ligesom ogsaa komme til at støde an mod Statsmyndighedernes Omraade paa den Maade, som jeg nylig antydede. Jeg finder det saameget mere naturligt, naar jeg tager Hensyn til den Maade, hvorpaa den forrige Justitsminister under Sagens anden Behandling i Landsthinget hittede sig herom, idet hans Udtalelser omtrent vare de, at, saa at sige, ethvert Anliggende kom til at gaae ind under